

ЦВНАТА
на
в. „НЕДѢЛЯ“
е:

Въ България за година 4 лева
За шест месеци 2.50
„ три 1.50

Въ странство:

За година 5 лева
шест месеци 3 „
„ три 2 „

Неплатени писма не се приематъ.

Абонамента въ предплата.

Едина брой 20 стотинки.

НЕДѢЛЯ

ДВѢ-НЕДѢЛЕНЪ ПОЛИТИКО-ИКОНОМИЧЕСКИ И КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Всички абонати има право да си достави загубенна брой, но току сълѣдъ получуването на слѣдующия брой. Инакъ, сълѣдъ туй време плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Adressé
Redaction „Nedèlia“
Pleva.

Редакцията е ввела за правило да не испълнява никакви поръчки, които не сѫ придвижени съ стойността.

За обявленията се плаща сълѣдъ първото публикуване.

Д-ръ ИВ. ЗЛАТАРОВЪ нѣма да приема, по домашни причини, на именнитъ си денъ — 7-и Януарий.

Обявление

Открива се подписка за мѣсечното научно-литературно и обществено

СПИСАНИЕ

„СВѢТЪ“

което отъ 1895 година встъпва въ третото си годишно съществуваене. Абонамента за година е два лева предплатени. Стойността може да се внесе въ всѣка Т. — Пощенска Станция въ Княжеството или направо до редакцията въ гр. Плъвенъ.

Редакцията на сп. „Свѣтъ“ моли всички г-да, които желаятъ да получаватъ списанието прѣзъ настжащата нова година, да прибрѣгатъ и си внесеътъ абонамента 2 лева най-късно до 1-й Февруарий т. г. Безъ предплата никому нѣма да се испрати списанието.

ДА СЕ ПРОЧЕТЕ!

Повечето отъ нашите уважаеми господи абонати не си исплатиха абонамента за вѣстника. Незнаймъ това на какво да го отадемъ, ала много ни отчайва. Вѣстникъ ни още единъ номеръ гавърши първото тримѣсяче и въ администрацията ни едва ли сѫ постъпили толкотъ сумми, които да покриватъ една частъ за пощенските разноски! Отъ всѣкоже получаваме купъ писма, насырчения, похвали, а пари — даще Господъ.

Независимо и отъ това, за подържание на вѣстниъти и, както споменахме и въ 1-й номеръ, и на много расчитахме и отъ публикациите на разните правителствени и общински учрѣждения, особено отъ сѫдебните пристави, но и отъ тукъ никаква помощъ!

Ний пакъ се обрѣщаме съ молба къмъ непрѣплативите наши абонати да побѣрѣтъ и си внесеътъ абонамента. Така сѫщо молимъ г. г. сѫдебните пристави тукъ и въ по близките градове, гдѣто не се издаватъ вѣстници, на основание чл. 913 отъ „Гражданското сѫдопроизводство“ да испрашатъ свойте обявления за обнародование въ вѣстници. Ний обрѣщаме внимание на г. г. Сѫдебните пристави върху горния членъ, че посѣдѣни е помѣстинъ въ закона съ цѣлъ за да могатъ да се подържатъ провинциалните вѣстници. Законодательтъ това е ималъ прѣдъ видъ и за това е прѣвиденъ въ закона.

Впрочемъ, дано новата година бѫде щастлива и за настъ...

Абонамента за вѣстника да се внесе на Г-на Д. И. Бакърджиевъ, печатарь въ гр. Плъвенъ.

Отъ администрацията.

ВСИЧКО

Всичко се отнася до вѣстника
и редакции, и пр. да се
придвижи до Редакцията въ Плъвенъ и пари до администратора

Д. М. Шапкаровъ.

Неупотребени ръженици връщатъ се обратно, само ако сѫ придвижени съ нуждите за това пари.

За обявленията на сѫд. пристави се плаща по 5 ст. на дума, която се публикуватъ по три пъти, по 3 ст. За срочни писма и пълни или годишни обявления се правятъ важни отстъпки.

Една брой 20 стотинки.

Чеституваме на читателите си новата 1895 година, като имъ благопожелаваме щастливо и вѣсело прѣкарване

Редакцията.

НОВАТА ГОДИНА

Вѣстникарски обичай е, щото по случай на всѣка нова година да се казватъ по нѣколко думи. Въ другите цивилизовани страни, повечето журнали, които има да излизатъ при надвѣчерието на новата година, почти всички материалъ съдържа за новата година. Политическите вѣстници съдържатъ цѣлъ рѣдъ статии за вървежка на политиката въ цѣлия свѣтъ за прѣзъ юлиата истекла година; научните журнали даватъ общъ прѣгледъ на всички изобретения, открилства, изнамѣрение, дѣятелността по всички клонове на науката и изкуствата прѣзъ старата година.

Такова нѣщо у насъ машина сѫ тия отъ журналистите, които испълняватъ.

Обаче, ний, като журналисти, длъжността ни налага да кажемъ нѣколко думи за новата година.

Въ правителствено и търговско отношение новата година служи, като отчетна година. При надвѣчерието на старата година всѣко учрѣждение и всѣки търговици си сключава сметките; правятъ равносметки и турятъ въ сравнение, каква дѣятелностъ сѫ проявили прѣзъ миналата и настоящата стара година. Особено тъ другите цивилизовани страни, освѣнъ разните правителствени, общински и частни учрѣждения, но и всѣки гражданинъ дава отчетъ частно за себѣ си и то въ всѣко отношение. Тамъ всѣки си държи бѣлѣжки прѣзъ годината, напримеръ, ако е ученикъ или чиновникъ, какви бѣлѣжки сѫ му биле направени, какви похвали се имали, въ какви грѣшки и отъ какви пориви се е влияелъ, въ какви перипетии е подпадалъ и пр. пр. и всички тия бѣлѣжки се събиратъ на една отчетна табличка и се прави сравнение съ по-миналата година и отъ резултата се добива такава една прѣдохранителностъ, къмъ сѫщо врѣме опитностъ, щото прѣзъ настжащата нова година ще гледа да искоренява огрождащи недостатъци и да съпостови себѣ си въ такава едно стѣпало, на което стоятъ всички други порядъчни хора.

Всички други хора, които не си държатъ точни отчети, въ каквото и да е било отношение тъ живѣятъ просто на халось и често пакъ подпадатъ въ разни грѣшки и неприятности, отъ каквито мъжко могатъ да се избавятъ, което тѣ наричатъ „пещастие“ или „лонгъ чансъ“. Пещисто и благодеенстви-

то на хоровъка не се състои въ нищо друго, освѣнъ въ трудътъ и порядъчността. Всички такъвъ хоровъкъ, който си държи сметка на всичко и се ползува отъ нея, то такъвъ се счита хоровъкъ порядъченъ, щастливъ, уважаващъ и обичанъ отъ всѣкого.

Независимо отъ тѣзи задължения къмъ които трѣбва да бѫде привързанъ всички хоровъкъ, но изисква се и друго нѣщо, особенън за настъ...

Сега нова година е настжила, ний се радваме, веселимъ се, прѣвъзнасямъ се подъ влиянието на разните мечти, които обладаватъ всѣки хоровъкъ на този грѣшенъ свѣтъ; но при тия радости и вѣселия, при този душевенъ пиръ ний подиръ се прѣбрѣщаме на цѣли звѣраве, гонимъ се единъ други, зараждаме се, нападаме се на всички души, съ една рѣчъ подчиняваме се на злия духъ, който ни обикаля всѣки час и вмѣсто да се поста рамъ, за да го изгонемъ изъ между настъ, то испълняваме неговите желания и въ резултатъ на това, ний се прѣбрѣщаме на нечеловѣци и съ постѣлките си, безъ да му мислимъ много много създаваме си такива пакости и неприятности, отъ които горчиво подиръ се каемъ. Но ето че минжъ нѣколко часове, нѣколко дни или мѣсеци, ний забравимъ всички тия горчиви и неприятности, отъ които едва що сме се избавили и видишъ вирнимъ пакъ глава, прѣгърнемъ съ любезностъ този зълъ духъ и хайде въ по-голѣма бѣда...

Такъвъ е горѣ долу, драги читатели, нашия животъ, който доста силно захвана да ни затъмнява. Като пишемъ тѣзи рѣдове прѣдъ настъ се испрѣвътъ такива ужасни картини, коя отъ коя по-грозна, по-страшна, по релефна. Тукъ перото се явява безсилно да даде тѣхната обрисовка и рѣката се схваща отъ жестокостта и ужасната имъ обстановка. При тѣзи ни скрѣбни разсѫждения, неволно ни хрумна прѣзъ умъ думитъ на единъ старъ нашъ общественъ дѣятель, съ когото туй лѣто имахме случай да събѣседвамъ относително сегашния животъ на нашия народъ. Между другото, ето какво ни казване този почетенъ книжовникъ: „Нашия народъ, приятелю, е испадналъ твой писъко, щото отъ него исчезна всѣко человѣческо достойнство. Безхарактерността, жестокостъта, подлостъта за всичко това за него сѫ стапали прѣжъщи елементи за постигане извѣстни цѣли или отмѫщие. Прѣди 20—30 години, ако е писвалъ нѣкой за бѣлгари, че ще наследи тоя позоръ, то на това никой не би повѣрвалъ и за смѣлостта му никой не би прѣмѣлчалъ. Но отъ както освободиха кѣлтата ни Бѣлгари, като че ли се наследи съ другъ народъ не бѣлгарски, нѣкакъвъ жестокъ, но

добенъ на сръдневѣковните народи“. По същия въпросъ, прѣди три мѣсяци нѣщо, като правихме въ друго едно място своите разсужденя за моралния ни животъ, единъ старъ журналистъ отъ Цариградъ, като съзнава на пълно, че моралния животъ у насъ е испад нѣль до ужасъ, то между другото нѣ пише и слѣдующето: „наистена напия народъ е испадналъ въ морално отношение доста низко, но за да се повдигне изискватъ се ръководители, които по косвенъ начинъ да работятъ за искоренението на тѣзи гибелинности, противъ този мракъ, който го затъмнява отъ 10—50 години насамъ“.

Ето защо ний, като встъпиме въ новата година, то да дадемъ воля на себѣ си, и искоренимъ всички тия пороци, които сѫ огражавали досегашния ни животъ, и встъпимъ въ нова фаза, въ новъ животъ, като простирамъ всичките досегашни прѣгрешения, направени отъ приятели, роднини и познати. По този начинъ ще могатъ да се искоренятъ постепенно всичките тия злини, които сѫ ни мъчили до сега и прѣкараме този кратъкъ времъ животъ, по-спокойно, по-щастливо и на потомството да завѣщаемъ тѣзи човѣчески благодѣтели, за които вѣчно отъ родъ въ родъ ще споменава нашата память, както сега ний въспѣваме и славимъ добритѣ дѣла на нашите свѣтила.

Въ заключение, на нашия прѣглѣдъ за новата година, за да може да остане въ спомѣнъ, то ний обрѣщаме вниманието на искренните интелегентни сили, които обладаватъ или се въодушевляватъ отъ такива чувства за благото на народа си, то чрѣзъ основание гражданска клубове, и дѣржане въ тѣхъ не-дѣлни и вечерни скаски, чрѣзъ които да се прокара между населѣнието едно сближене—едни братски сношения и говоръ. Така сѫ обрѣщаме вниманието и на Плѣвен. интелегенция, да захвѣрли отъ себѣ си досѣгашните не-нависти и партизански пориви, и да се сгрупира около основания вече въ градътъ ни гражданска клубъ и съ общи сили и енергия да дадѣтъ полѣзви развлечения и духовна храна на нашите Плѣвенци, отъ каквито иматъ външища нужда.

За въспитанието на дѣцата.

Мѣдрия синъ е весѣлие на бащата, и безумния — печаль за майката; благоразумния синъ е утѣха на родителите, а непослушния е погибелъ за тѣхъ. Може ли онзи баща да намѣри думи съ които да искаже радостта си къмъ добритѣ дѣца? Кажетъ ми мили родители не се ли радвате ако дѣцата ви сѫ послушни?

Може ли да ви бѫде друго нещо помило и по-драго отъ колкото да имате дѣца по волята си? Кажете ми не сѫ ли нравственитетъ и послушни дѣца, наистена, вѣнецъ, похвала, радостъ и веселие на родителите? ясно се потвѣрдява, че добритѣ дѣца сѫ даръ Божи на родителите.

Но да видимъ дали всички родители сѫ честити? Можатъ ли всички родители да се радватъ на дѣцата? За халостъ! има много родители, и които дѣцата служатъ за срамъ и прѣгорчива скрѣбъ. И днесъ казваме има много родители, които се оплакватъ отъ синоветъ си, както Давидъ отъ сина си Авесалома; и днесъ има много родители на които постигатъ сѫщата сѫдба, която е постигала старца Илия отъ синоветъ му; и днесъ има много родители, зарадъ дѣцата си ставатъ за срамъ и укоръ на хората; а даже и мно-зина се оплакватъ отъ тѣхъ, както Исаия се оплаква отъ синоветъ Израеливи: „Синове си отхранихъ и възложихъ, а тѣ мя укориха“. Отъ многобройните прѣмири за доброто въспитание на дѣцата, нека ни постужи и прѣмърътъ за въспитанието на И. Христа

възрастъ и милостъ у Бога и прѣдъ человѣците. За него ни казва апостолътъ какъ неговите родители кога билъ на дванадесетъ години, въ врѣме на празникъ на Пасхата и него отвѣли въ Иеросалимъ на поклонение.

Но майка му Мария и въспитателътъ му Иосифъ на върщане го изгубили помежду множеството на народа. Слѣдъ три дни гдѣ намѣриха свойто Божие дете? Ненайдоха ли го въ Иеросалимската черква между мѫжчилите гдѣто ги съ голѣмо внимание слушаша. Ето ни най ясенъ примеръ, чрѣзъ които може да се узнае какъ да праватъ родителите за да отраснатъ дѣцата имъ въ страхъ Божий. Трѣбва да ги водатъ гдѣто е приготвяна духъ храна за тѣхъ та така да напреднатъ както отрокътъ Иисусъ въ мѫдростъ, милостъ у Бога и прѣдъ человѣците. Набивате имъ богатство когато щете натрупайтъ имъ злато, срѣбро и други скъпоценни работи колкото можете, но ако се непогрижатъ да ги въспитате въ страхъ Божий, то отъ такива дѣца неочаквайте радостъ.

Трѣбва при това да испытатъ първата си родителска длѣжностъ т. е. да дадете дѣцата си на училище, тукъ се разбира не само момчетата но и момичетата. Но има мнозина между насъ, глѣдатъ на това съвѣто завѣдене хладнокрѣвно; ако му каже нѣкой, дайси момчето на учение, той му отговаря, защо м/ е учение нещо да го правя попъ. Но ако му каже, че ще му е потребно да знае да си запиша; а той му отговари защо му е писмо, и азъ пиша м/ незная, па по добре си пиша на рабочъ. О окайни! какво може тогава да очаквате отъ дѣцата си? Заради това казваме драги родители, трѣбва да обѣрните голѣмо внимание върху възпитанието не самъ на момчетата, но и върху момичетата.

Въспитанието на момчетата у насъ е въ съвѣсъмъ въ небрежение или ако го има тукъ таме, а то се испытива твърдъ зле, напротивъ, когато е по достойно за вниманието на момчетата. Тѣзи слабо и пренеобрежати дѣвойчета, единъ денъ и много по рано отъ върениците си момичета, ще станатъ ступанки за да управяватъ домове и възпитаватъ дѣца. Не сѫ ли женитѣ, които подържатъ или съсипватъ въздигатъ или учропоязвяватъ домовете, на които вътрешното управление иматъ тѣ? Не е ли тѣхната работа да въспитаватъ дѣца? Въ младия си възрастъ дѣцата неслѣдватъ ли тѣхните впечатления? Да! жената въ домашното възпитание играе важната роля. Като знаемъ ие това, защо да не дадеме добра отъхрана на момичетата си за да ги украсимъ съ нравствени и религиозни добрини! та отрано да начнатъ да учатъ това, което ще имъ бѫде потребно за прѣзъ живота. Нека да преземъ всичко, да нежалиме нито трудъ, нито жѣрти, но да употребимъ всичките си трудове и старания за развитието на женския полъ, което у насъ е съвѣсъмъ занемарено, а пай повече по селата.

ИКОНОМИЧЕСКИ ОТДѢЛЪ.

Земедѣлческото производство,
(продължение).

Друго, което още повече е попрѣчило за въвеждане на усъвѣршенстванието земедѣлчески съчила е липсуванието у насъ желѣзари — машиностроители. За увѣрение на това ни послужватъ други прѣмири. Въ окрѣзи, гдѣто първото въвеждане на земедѣлчески машини е станало отъ свѣстните тогавашни пѫтующи учители, които заслужаватъ похвала, получило се е добъръ резултатъ. Тѣ доставихъ усъвѣршенствование, практични машини, които се харесахъ и купихъ отъ нѣкои по заможни земедѣлци. Отъ първо появяване на машини се употребихъ съ успѣхъ. Всѣко нѣщо съ употребленето му въ работа се поврѣжда; така и земедѣлческите машини се поврѣдихъ слѣдъ употребленето имъ. Ако въ това врѣме ний имахме желѣзари — машиностроители да поправятъ поврѣдитъ имъ тѣ шѣхъ да взематъ по-голѣмъ размѣръ въ

иските закони, употребленето си; но ний не бѫхме приготвили по отъ рано такива хора, за това машините се захвѣрлихъ. И идете сега, та казайте на простий ни селененъ, който има твърдо убѣждение, че машините сѫ полезни.

Ето зашо почитаемото ни правителство трѣбва да гледа щото прѣди да введи нови подобрѣния, полезни за страната ни, да приготви почва за сѫществуванието имъ.

Третия факторъ на евтеното производство — естественната плодородност на нашата земя е била много добра; но, както знаемъ, нашите земедѣлци сѫ водили, па и сега водятъ въ експлоатирането на земите си едностраничните двуполна и триполна зърнена система безъ торене, съ което сѫ я много истощили. По нѣкѫде се върши и торението у насъ, но съ малка полза, защото нашите земедѣлци незнайтъ какъ правилно да го извършватъ. Когато изменимъ сегашната система на използванието на нашите земи, като введемъ нови полезни култури, ще се подобри и отъ тѣзи страни земедѣлието ни. Впрочемъ то — торението е могло, па може и сега да се введе, като се убѣди съ прѣмири наши земедѣлци. Такива прѣмири трѣбва да извършватъ не само земедѣлческите надзиратели, но и селските учители.

Поевтениването на капитала (намалението на лихви) въ нашата страна не ще се постигне скоро въ късъ врѣме и съ дружествата, защото, както ни учи икономическата наука, то зависи и отъ др. условия. Тѣзи условия сѫ: интелигентността на населението, развитието на сѫдопроизводството и др., съ които ний искамъ да се сдобиемъ скоро. Отъ това слѣдва, че нашите земедѣлци не ще могатъ постигатъ скоро, па и никога, произванието на зърнени храны така евтино, щото, като ги продадѣтъ по сѫществуващата днесъ цѣна, да покриятъ разноските по производстванието имъ и да остане за тѣхъ една печалба, нуждна за прѣхранването имъ.

Може читателътъ да каже, че по-горните подробности сѫ биле излиши и бесполезни, но спорѣдъ насъ, тѣ ще послужатъ като напримъръ за нови подобрения.

При горните условия, за да се подобри по-малко положението на бѣдниятъ земедѣлецъ, което ако се не потрудимъ да направимъ въ едно късъ врѣме, мѫжно, па и не възможно ще бѫде да поправимъ икономическото ни състояние, Въ идущий номеръ ще посочимъ на кратко, какво трѣбва да се прибѣгне за подобрението на земедѣлческото производство и какво трѣбва да се съблюдава при това, което спорѣдъ нѣкои може би да не е приложимо.

Нѣколко думи за просбопиството у насъ.

Ако има нѣщо занемарено, нѣщо на което никой, абсолютно никой да не обрѣща внимание, то е просбопиството, и знаете ли кому е то новѣрсено? ако нѣкой отъ любопитство иска да знае, азъ ще му обадя, че то въ повѣтъ случаи се извѣрши: отъ прѣписчиците на нѣкои отъ адвокатите и то безъ никакъвъ надзоръ отъ страна на послѣдните; отъ селските писари и тѣхните помощници и пай посрѣдъ отъ нѣкои полуграмотни кръчмарии. Но трѣбва ли тази професия да се остави за винаги така прѣбогнато или трѣбва да се зематъ нѣкои мѣрки за да се извѣрши тая работа на хора малко-много подготвенички? Спорѣдъ менъ въпросътъ който ни занимава е отъ доста голѣма важностъ и заслугува да се обѣрне къмъ него едно по сериозно внимание, защото врѣдата за обществото е доста голѣма, макаръ че никой до сега не е обѣрналъ и пай малкото внимание на това.

За да докажа необходимостта на единъ какъвъ-годи-де контролъ отъ страна на властта върху просбопиството, достатъчно е, мисля, ако укажа само на нѣколко тѣхни (на просбопиството) грѣшки каквите сѫ: написване искова молба въ единъ екземпляръ за нѣколко искове отъ различни основания; написване искова молба за право на собственостъ върху недвижими имущества на място въстановление нарушеното владѣніе; написване жалба за сѫдение нѣкого, че му напасълъ обида съ думи, на място клѣвета; адресиране жалби до некомпетентни учреждения и др. под Ами за нещастния селянинъ който имаъ злата участъ да се сѫди въ нѣкои отъ селско общинските сѫдове и да загуби процесътъ си знали нѣкой на какви нарушения се посочватъ? За любопитство на читателътъ азъ бихъ вмѣстъ цѣла-цѣлиничка една свояго рода кассационна жалба, която случайно прѣдъ

нѣколко врѣмѧ ми попадна на рѣце, иъ за-да-не утек-
чавамъ много читателитѣ, считамъ за до-татъчио ако имъ
прѣвѣдѣ самъ два отъ по главнитѣ указани кассационни
помови каквите сѫ: „сѣ Сѣдебния засѣдателъ Н. сме
скарали и той е нѣщо по сватовищена роднина съ ище-
ца. — Азъ искахъ да се отложи дѣлъто и да се пови-
катъ за свидѣтели К. и М. С. но сѫдѣтъ не ми уважи
молбата, за това моля Г-на П. Мир. Сѫдия да ни пови-
ка заедно съ свидѣтелитѣ съ които ще докажа че нѣма
да давамъ нищо на ищеща.“

Въ заключение ще кажа, че въ нѣкой случаи пис-
менната молба написана отъ вѣнцъ просбописецъ може да
улови много повече място, отъ колкото много глаголство-
то прѣдѣ сѫдѣтъ на нѣкой явлъшъ адвокатъ.

X.

Б. Р. Исканитѣ разсѣждения въ горната статийка
заслужватъ всестранно изучване отъ правилитѣ кржгове.
Ако ни се отдаде случай, ний ще да се изнанимаемъ по
този вѣросъ относително налагане цензъ на прѣбопас-
циѣтѣ у насъ, както това е съ адвокатитѣ.

Плѣвенски занаятчия и побратима му Киръ Рачо.

При днешното положение на работитѣ, при
силната конкуренция, при не доброто уреждане на тър-
говскитѣ отношения и погранични митарствени тарифи и
най главното при измание у насъ законъ за занаята и
занаятчийски патентъ, всѣдѣ по между ни ще се слу-
шатъ негодования и оплаквания. Нѣмамъ свѣдѣния за
другитѣ окржи и азъ ще кажа нѣколко думи само за
Плѣвенски занаятчия, които навѣрно ще е сѫщото и съ
другитѣ у страната и. Съ когото и да се захортувашъ
по занятии му, всѣкога ще получите всѣ този единъ и
сѫщи отговоръ: „И минжлата година бѣше касатъкъ, но
и тази си я нѣма нигдѣ“. Оплаквания взеха да вървятъ
едно по друго въ такова изобилие, че за да можи чо-
вѣкъ да схване нѣщо и да може да прокара нѣкои bla-
готворни идеи между тези ни злочести събрата трѣба-
да има сила енергия, английско хладно-крѣвие. А тун-
ало естествено е не може да ни не души. Ний работимъ
по примитивенъ начинъ (Адамовски). Ний работимъ и
сега твой, както при агата, а днесъ вѣка е другъ, отъ
насъ чалмата, иминитѣ, потуритѣ и ибрика се дигнажъ, а
настоящитѣ ни занаяти не обработватъ друго, освѣнть
прѣдѣти, които сѫ само за агата. Вземе ли нѣкои въ
нѣкое събрание да обмислюва подобрене въ безисходно-
то ни положение, нему се гаврятъ (сѫщи маймуни), нему
принесватъ разни епитети и партизански стремления; по
съѣснитѣ ужъ се явяватъ съ отговори, че всички подоб-
рения, каквите и да били тѣ не могатъ да ни ползватъ,
защото сѫ прѣдѣврѣмени, дѣло на бѣдѫщето (киръ-
рачо назадъ). Значи на бѣдѫщето трѣба да се надами
ний, па да зѣръмъ рѣче и да я ударишъ на шеъ, беш! Нетрѣба да се сѣе, защото бѣдѫщето ще (всичко само
да постѣ се само ще си поникни, ний само да си напо-
чимъ юбътѣ и да чакамъ („ще дойде голѣмъ денъ,
малка пита“).

Спомнете си за рака и неговата натура. Всѣкото отъ
насъ знае, той пѣлзи напрѣдъ и назадъ. Никога и да
рече да вѣрви напрѣдъ опашката (куйрука) му е който
надѣлява краката и го каръ ако една крачка направи
напрѣдъ, двѣ да потегли назади. Проклетъ куйрукъ, на-
слѣдство у човѣка отъ неговий маймунски прародителъ!
Рече ли рака да свие куйрука си, той смѣло направи
нѣколко крачки напрѣдъ. Тука има пълна аналогия меж-
ду рака и нашъ Бѣларски занаятчия, най паче Плѣ-
венски. Не може той да прѣсле мжгата, която му прѣ-
пречва пѣтъ и да махни отъ себе си това зло, което му
тегни и го влачи на дирѣ. Ний сме али, дяволъ бѣга
отъ тамияна и не щемъ да глѣдами довѣрчиво на наша-
та родна майка светлото бѣдѫще, не искали да се сдру-
жимъ братски, единъ на другого да си дадемъ рѣка (Бѣлгаритѣ сѫ зговорни за яденіе и за пиеніе,) и тѣй
да подобримъ упадналитѣ ни занаяти. Съединението пра-
ви силата, труда е сила.. А. културата която нашето
съединение ще усилъ, е богатство и кжрмилница на наро-
дитѣ. Както до сега ний работихъ и работимъ ще ум-
ремъ се тѣй еритално безъ ядъ (като всѣко говѣдо ко-
ето водимъ на касалиницата) безъ грижи и безъ борба
(надваряне въ благородни стремления?!?) единичното ус-
ловие за животъ. Борба у насъ има но за друго (за кокалъ?).

Ний ганиждамъ за усъхъ на европейската култура.
Ний отъ една страна съ злоба отъ друга съ згѣрнати
рѣцѣ ганиждамъ какъ европейскитѣ произведения постоянно
се внасятъ въ отечеството ни и причиняватъ обиженен-
нитѣ банкрютства и не се замислятъ да научимъ причини-
тѣ на злoto и да се боримъ съ тѣхъ. Пчелата всѣкото
обича, търтея всѣкото мрази. Когато заслугата на тѣртей-
тѣ е згѣрнена, пчелитѣ ги испѣждатъ. Страхъ ме
между трудолюбивитѣ народи да не сполети и настъ
сѫдбата на тѣртей. Тази сѫдба по малко вече се е сто-
варила на гърба ни. Ний заслужавамъ укори, презрение
и проклятие отъ потомството. Особено ний Плѣвенски-

тѣ занаятчии. А защо? — Илѣвѣнъ такъвъ централенъ
градъ, може да се ползува само отъ вѣтрешенъ пазаръ,
защото нѣма никакви сгодни птици за съобщение и нѣ
ма износни транспорти. За това тѣ него особено трѣб-
вало би да се породи идеята за подигане занаятчии, а
между туй нашитѣ другограждански (които ний въ нашата
злоба и паричаме пришелци) и убѣждаватъ и
съѣтвовать, а пий се съ тѣхъ ругаетъ, възвания да се
свѣтимъ и трѣгнемъ въ правилитѣ, отъ цѣла Бѣлгария
идатъ съ всѣка поща, а ний освѣнть, че нищо не сме
сторили (а спахме) даже не прочитали възванията (нени
остава врѣмѧ отъ картитѣ и комарѣ), а които (не се про-
дали) до край. Тогаъ какво заслужими, укоръ ли? — Не!
Нѣщо повече. Нашата глава (букова) не увира съ малко.
Сега му е врѣмѧ да се укажи правилитѣ пѣтъ както на
камарата (дописката закъсняла по рѣда си), твой и на
правителството, което само исплънява народната воля.
Правителството или хората, които го съставляватъ мо-
гатъ да изучатъ всестранно въпроса само съ съдѣстви-
ето на народа. Доктора лечи, ако откроенено му искаж-
имъ болкитѣ си и ги призовемъ да ни помогни. Ний
сами трѣба да се заловимъ на работа, да се сгронирами
по между си и ако самъ не можемъ да сторимъ ишо
самостоятелно и отъ наша глава, попе да помогнимъ на
станжлите вече въ Бѣлгария за тази цѣль занаятчийски
(индустриални) дружество и съюзи...?

Дано ний не видимъ нищо, намѣтъ нищо не ни
трѣба, доволно е за сеза, че има покривата и хлѣба.

Б. Р. Не бе брате, Плѣвенски гражданинъ е по
честитъ отъ Римския пролетарий, защото освѣнть
„Рацем Aetcircensis“ — „хлѣбъ и театръ“ ний имаме и
черга. Впрочемъ, и тази (чергата) не е твой сигуръ, за-
щото утре у другъ денъ, котлитѣ и юрганитѣ ни ще
почнатъ да се приговарятъ за да се исплати нашето дѫже.

Н. Бѣрдаровъ.

ЛѢТОПИСЪ.

Драго ни е да съобщимъ на читателитѣ си, че по
случай посрѣднието новата година, дружеството „Съ-
гласие“ даде една приятна вечеринка въ театралния са-
лонъ. Въ идущий номеръ подробности.

Медицинска саска. На 17-и м. м. въ градътъ ни
Г. Д-ръ Костовъ дѣржа една доста интересна саска въ
театралния салонъ противъ дифтерита. Желателно е, що-
то такива саски съ медицински характеръ да се дѣр-
жатъ по честичко отъ други наши лѣкарни. Не трѣба
да се забравя, че такива саски иматъ голѣмо влияние
за запазване общественното здравие. Дано и тази ни бѣ-
лѣшка незамине безъ внимание.

Новъ вѣстникъ. Въ София Г-нъ Н. Жиковъ е под-
новилъ издаванието на хумористическия в. „Комаръ“
близнакъ съ политическия в. „Македоницъ“. Годишна
цѣна 10 лева. Добрѣ ще стори Г-нъ Жиковъ, ако въ
в. „Комаръ“ помѣстя такива отломчета, изъ политическия
и моралния ни животъ. Отъ единъ добрѣ синевантъ, само-
стоятеленъ сатирически вѣстникъ у насъ се чувствова
нужда, но вѣстникъ, който да не се влияе отъ никоя пар-
тия и фракция. Желаемъ за сега честни абонати на в.
„Комаръ“ — „Македоницъ“.

Една забѣлѣшка на в. „Миръ“ Мнозина приятели и
пишатъ, защо редакцията на официозния в. „Миръ“ не
обрѣща никакво внимание на икономическите въпроси, а
пълни вѣстникъ си съ всечѣможни прїперни съ в.
„Свобода“ и др. на които не трѣба никакво внимание
да обрѣща. И наистина повече отъ желателно е, ако по-
читаемата редакция на в. „Миръ“ обѣрне повечко вни-
мание на текущите икономически и книжовни въпроси
отъ колкото на разнитѣ партизански полемики, които си
нѣматъ никакво значение.

Сп. „Мисълъ“ Въ послѣдната Декемврийска книжка,
въ си. „Мисълъ“ Г-нъ Плячковъ е открилъ единъ доста
важенъ отдѣлъ — прѣглѣдъ изъ нашия печатъ. Въ този
отдѣлъ ще се разглеждатъ всичките текущи въпроси изъ
нашия печатъ. Такъвъ отдѣлъ трѣба да съдѣржва всѣки
вѣстникъ и списание у насъ, които да се интересуватъ и
слѣдятъ това, което се исказва изъ нашия печатъ, отно-
сително тѣхното имъ направление.

Человѣколюбивъ дѣлгъ. Подъ такова заглавие срѣ-
щаме една статийка въ единъ отъ Декемврийскитѣ номера
на в. „Рускія Вѣдомости“, гдѣто между другото се каза-
ва, що дѣлгъ е на прѣставителътѣ отъ всичките дѣл-
жави, които сѫ подписали берлинския трактатъ прѣзъ 1878
година да взематъ живо участие за осъществленето безъ
дѣлъвѣшаго замедленія, испѣлъ ещето на задължител-
нитѣ реформи отъ Турция.

Плѣвенски театраленъ салонъ. Нѣкои приятели ни
расправятъ, че отъ новия театраленъ салонъ не се да-
вало да се ползува тукашното офицерско общество. До
сега, както е извѣстно, офицерското събрание и вечерин-
ки сѫставали въ казармата, гдѣто доста се обеспокоя-
ватъ войниците. Ний мислимъ, че новия театраленъ са-
лонъ, като градски, трѣба да се ползува отъ него всѣ-
ко едно общество, а още повече офицерското, което от-
пушта безплатно военната музика за театрални прѣстав-
ления.

Граждански клубъ. Новооснования гражданска клубъ
въ градътъ ни, вече си избра и настоятелство. Сега вѣ-
че не остава нищо друго, освѣнть да се запишатъ за чле-
нове и настоятелството да развие своята дѣятелност за
даване било литератури вечерики, било скаски и уѣ-
селения и др. таизва полѣзни развлѣчения.

ТЕАТРАЛНА ХРОНИКА.

Най подиръ и нашитѣ плѣвенци се събраха
подъ единъ покривъ, подъ една сващена сграда —
новопостроения театъ Прѣди всичко, ний просто се
въодушевлявахме отъ приятния случай, да видимъ
плѣвенци събрани, заинтересовани за сближение, за
полѣзни развлѣчения. Дѣятелно ний и въ други
провинциални прѣставления сме пристъствували, и
въ други пиршства сме бивали зрители, ала Плѣвенъ,
този исторически градъ, който е далъ първия школ-
ски просвѣтителни лжчи за тогавшия заробенъ бѣл-
гарски народъ; този Плѣвенъ, жителите на когото тѣй
жестоко бичувахме, какво виждамъ днесъ? Голѣмия
салонъ прѣпълненъ съ масса любители на театъра.
На тѣко, може би, да се види чудно, ако кажемъ
една истина, че ний, които до вчера сме живѣли между
сгодичната интелигентна каста съ вкусъ ужъ ест-
етически, при добра подготвенна дѣржавна драмати-
ческа трупа, наистина не сме виждали тѣзи публика
да пълнеше «Славянската Бѣседа», както Плѣвенци
на 25-и м. м. въ новия театъ «Съгласие», гдѣто
се прѣстави драмата «Иланку» отъ благотворител-
ното дружество «Съгласие». Часть нѣмаше още 8
и цѣлия салонъ и ложитѣ бѣха прѣпълнени съ публика
която нетърпеливо очакваше да се види завѣсата и
види на сцената дѣйствията. Тукъ му е мѣтото да
отблѣжимъ и тия наши впечатления относително за-
лата и първата завѣса. Не ще бдемъ излѣгани, че
добре освѣтления салонъ, съ нѣколко изящни полилей,
аккуратитѣ и учтиви распорѣдители; отбраната пуб-
лика — всичко това ни караше да мислимъ, че се па-
мираме въ нѣкой Букурещки театъ или або не това,
то въ Софийската «Славянска Бѣседа»; но съ то-
ва само исключение, че въ послѣдната често пти
точностъ, распорѣдителността въ салона, сѫ съ-
зидали... Завѣсата на новия нашъ театраленъ салонъ,
изображава музата. Макаръ и не до тамъ художес-
твено и релефно да е изработена завѣсата но това
толко не ни прѣчеше, отъ колкото копираната
картина — музата. — Излишно ще бдѣ да спомѣни-
ваме тукъ, какво именно вѣспитателно влияние
иматъ театритѣ и картиниятѣ у человѣците. Обаче за
насъ, бѣлгаритѣ, вѫщища нужда се чувствува отъ
такива едни фактори. Тогиъ, не ли би било по-
добре, ако вмѣсто тѣзи „муза“ се изѣбрали пъ-
кое табло изъ нашия исторически или съврѣмененъ
животъ? Ако поглѣднемъ историята га дрѣвнитѣ
театри, то и тамъ ще забѣлѣжимъ, че всѣка една
отдѣлна нация, окрасяви си театритѣ съ разни
статуи и картини отъ тѣхни съѣтила и исторически
животъ. Така е и съврѣменния европейски театъ.
Но това еметиране на чуждото, на което даваме
по-голѣмо прѣдположение отъ нашето, е станала ед-
на отличителна черта отъ политическото и освобо-
жденіе на насамъ, на която трѣба да се обрѣне осо-
бенно внимание за искорѣнението и.

И тѣй, да пристъжимъ къмъ разглежданіе са-
мата писка и актърътѣ. Едничкото бѣлгарско дра-
матическо съчинение, което краси нашата литература
е драмата „Иланку“ писана отъ Василь Дру-
мевъ, сега Митрополитъ Елиментъ, който прѣди
освобожденето ни е взималъ живо участие като ак-
търъ въ трупата на Войниковъ — основателя на
бѣлгарската драматургия. Тази едничка бѣлгарска
драма — „Иланку“ е прѣведена почти на нѣколко
язици — на Френски, Руски, Грѣцки, Срѣбеки и
др. Французската и Италийската драматургия, ако се
обладави съ искъстство прокараната въ нея любовъ,
то и драмата „Иланку“ не отстѣпва въ това. Почти въ
цѣлата наша драматическа оригинална литература
не е прокарана тѣй майсторски любовъта, каквато
срѣщаме въ драмата „Иланку“, за написанието на
която, авторътъ и се е ползвалъ отъ Молиерови-

тв „Разбойници“, отъ гдѣто е заимствувалъ сценизмът, драматическите форми, психическите вълнения и дори цѣли мисли облечени въ българска форма. И наистина това е достоинство на всѣки драматически сподатель, който да умѣе отъ еждѣ да се ползува и даде характеръ, психически достоинства на героятъ си. Критиците на Шекспиръ се чудятъ на гениалните драматически творѣния на посѣдния и трѣба да се чудятъ, защото Шекспиръ тамъ гдѣто се явява мислителъ, тамъ гдѣто философствува за тайните душевни явления у человека, за природата, въ сѫщество виждаме го гениаленъ медикъ и чудесенъ естественикъ и прѣкрасенъ пѣвецъ и до безконечность знания! И всички този умственъ багажъ нима се съхраняваше въ малката мозъчна кутийка? — Не! Но умѣеше какъ и отъ гдѣ да се ползува за да напише извѣстно единъ съчинение. Именно това липса и отъ нашия поетъ Базовъ, драматически съчинения на когото все куцатъ, особено въ сценическо отношение.

Изобщо драмата „Иванку“ се изигра доста сполучливо отъ г. г. актьоръ и актриси. Наистина не можимъ и да искаемъ повече отъ това, още повече, че театралното искуство у насъ се памира въ зародиша си, но вънъ отъ това у нѣкои наши млади хора се забѣлѣва такъвъ силенъ драматически талантъ, какъто и отъ самата консерватория не може да се сдобие.

Ролята Тодорка, испълнявана отъ г-ца М. Колчева въ мяста до нѣде доста сполучлиничко играеше, а още по-сполучливо би играла, ако не се стесняваше до толкозъ въ сцената и по-височко говореше. При това, голѣмата монотонност и отсътствието на нуждните маниери и жестиколации губѣха ефекта. Г-ца Данчева, която испълняваше ролята на Мария — Асенювата дѣщеря, много хубавичко и психически игра въ послѣдните дѣйствия, въ гробищата, гдѣто полудява. Г-ца А. Димитрова при всичките си старания да испълни достойно ролята си като Баба Кера, въ мяста така хубаво, естественно и съ свойствените бабишки маниери игра ролята си, като същинска баба, но на мяста, като всѣко младо сърдце, Баба Кера се самозабръваше и тамъ гдѣто я виждаме нагърбена, исправила се като млада невѣста и токъ що се сѣти, какъ издаваше бабишката гърбинка, а това самозабръвление твърдѣ зѣ биеше въ очите на публиката, особено на тия, съ естетически вкусъ (ако е имало такива, разбира се). Г-нъ М. Чукчуковъ, като Милку почти въ всичките дѣйствия хубаво игра, съ подходящите жестове и маниери, но страдаше отъ монотонност, което развалише хубавата игра. Но този недостатъкъ може да се искорени, ако въ време на репетиция режисьора поправя тия грапавици. Ролята на Исаакъ, колкото и да е трудна и психическа, но г-нъ Ив. Георгиевъ не се посрами. Той испълни така страстно и съ присъдръде ролята си, што надмишаваше и дѣживанія Софийски актьоръ г. Д. Андоновъ, който прѣди година игра същата Исаакова роля въ София. Само едно нѣщо липсаше отъ г. Георгиевъ имено шопотътъ, при вълнението на адския плахнове. Ролята на съмѣшния Драгио, испълнявана отъ г-нъ Т. Кънчевъ, доста искусно размѣшише доволната публика, ала неговия побратимъ Миха, играна отъ Г-нъ Дечевъ въ нѣкои мяста доста го засрами особено, когато Драгио разстрѣда Миха и посѫдни изважда меча да го илаши. Обаче ролята на Иванку, играна отъ г-нъ Хр. Цвѣтковъ (Контрольоръ) въ извѣстни сцени, така живо, актьорски си испълняваше ролята, като че ли цѣлъ се е въплотилъ въ нея. Само едно нѣщо прѣчеше на г-на Цвѣткова — бѣрзото изговаряне на извѣстни психически маниози. Въобщѣ жестиколациите и маниерите доста ги е усвоилъ. Ний въ него забѣлѣваме единъ скрътъ, необработенъ още актьорски талантъ, който ни дава поводъ да мислимъ, че той ще бѫде единъ добъръ актьоръ за въ буджще, разбира се, ако продължава да обработва таланта си. При това за забѣлѣзвание е, че г-нъ Цвѣтковъ е надаренъ съ прѣкрасна кон-

струкция, съ гръмливъ, и ясень актьорски гласъ който има нужда тоже отъ обработка, а че то тамъ гдѣто трѣба да измѣнява гласъ си, често пакъ забѣлѣваме една монотонност. Въ четвъртото дѣйствие, сцената, която представлява тържището доста хубавично излѣзе. Нѣкои трупи у насъ, тези сцена я психврълятъ, като излизна. Дѣйствително спорѣдъ французския театръ такива сцени, гдѣто се извѣршватъ битки, процесии и др. т. се психврълятъ, но у насъ, тѣзи послѣдните произвѣждатъ най-голѣмо впечатление на публиката, за туй ний мислимъ за да се вдѣхне у нашия народъ любовъ къ театъра то прѣди всичко трѣба да го заинтересуваме.

Г-нъ Ив. Генчевъ особено сполучливо си изигра ролята Асенъ. Обаче дикциите на г-нъ Поповъ като Отецъ Иванъ доста бѣ каликатурица, а още повѣче и глупавата поета. Всичко това тѣль биеше въ очи щото и най-искустния актьоръ би изгубилъ духъ. Ний обрѣщаме вниманието на Г-нъ режисьора на трупата върху горните на бѣлѣжи.

Въ заключение на театралната ни хроника, ще прибавимъ и това, че повече отъ желателно е, щото почитаемата театрална трупа по-честично дава своите представления и литературни вечешики. Първото представление нека служи съ фактъ, че нашиятъ първеници сѫ жъдни отъ такива полѣзи развлѣчения.

На 27-и с. м. се прѣстави и Гоголовата комедия „Ревизоръ“, на която не присъствувахме. За напрѣдъ ний ще държимъ редовни бѣлѣжи за всичките прѣставления.

КНИЖНИНА.

Български юридически Алманахъ за 1895 г. подъ редакцията на Г. А. Петровъ; цѣна 2 лева. Руссе.

Ако погледнемъ периодическата литература на другите по-напрѣгнати отъ насъ народи, то ще забѣлѣжемъ, че тамъ така е богата, пълна, щото отъ всичките клонове на науката и изкуствата сѫ свѣрзани една о друга и всѣки заинтересованъ ще може да намери въ нея между другото и най-дрѣбните съѣденія.

Ний, въ това отношение сме въ най-подирния степень. У насъ се издаватъ по 1—2 алманаха годишно, но въ тѣхъ читателя на дали би намѣрилъ нѣщо ново, или нѣкои точни статистически съѣденія, които да го освѣтятъ въ нѣкои въпроси. Неще бѫдемъ излагани, ако споменемъ и тѣзи истина, че мнозина урѣдници на Алманаси у насъ, на дали биха проумѣли и самото прѣдназначение на какъто и да е Сѣмъ Алманахъ. За календарджитъ не говоримъ защото тѣ не обрѣщатъ абсолютно никакво внимание повече отъ това, което трѣба да съдѣржа всѣли календарь.

Поне са сега у насъ, катъ младъ народъ най-важното и необходимото, което трѣбаше да съдѣржатъ нашите календари или Алманаси е 1) кратки статистически съѣденія за движението на населението и търговията; 2) Финансийтъ; 3) просвѣщението, 4) правосѫдие и пр. пр., но вмѣсто това тѣ се пълнятъ съ разни прокобявания, приказки, пѣсни, прѣпечатани статии и др. такива. А заинтересованъ читателъ да рече да потърси нѣкакви статистически съѣденія, на примеръ по правосѫдие, то такива не ще намѣри никѫде защото и по този клонъ нашето статистическо Бюро малко се занимава, да не кажемъ никакъ, което е цѣла истина. Но тѣ или инакъ слѣдъ време, може би, правителството ни ще може да постави на изискуемото място статистическото дѣло у насъ, но това послѣдното за читающата публика малко важи. За нея е пострѣбно, ще то събраши сътия сухи расхвръляни статистически цифри на едно място, на една книжка, за кавато е прѣназначена „Алманахъ“ и тамъ заинтересувания да може да намѣри това което му е потребно.

Казахме по-горѣ, че въ другите цивилизовани народи се издаватъ годишни Алманаси по разните специалности отдѣлно. Това за да бѫде у насъ не е рано. Но извѣстни специалности отдавна врѣме се чувствува нужда.

Обаче тѣзи нужда отъ единъ пъленъ и точенъ алманахъ е — юридически.

У насъ съ правосѫдиято всѣки има работа отъ най-интелигентното общество до най-послѣдните селянки. А юридическая литература не може да се каже, че имама; юридически съѣденія за да рѣче човѣкъ да потърси, то отъ такива ще бѫде лишени, защото никѫдѣ не може да ги намѣри.

За да искажемъ горните нѣколко думи, даде ни поводъ прѣкрасната инициатива на Г-нъ Г. А. Петровъ, Русенски Мировий Съдия, който се е нагърбилъ да попълни една голѣма и важна празнота въ нашата юридическая литература — издаванието ежегодно „юридически Алманахъ“ начиная отъ 1895 година.

Г-нъ Петровъ за да прѣдстави на читателата ни публика нѣщо сериозно, пълно, точно, а въ сѫщо врѣме важно, то той съ една покана се обрѣща съ молба до нѣкои чиновници по правосѫдиято, които да взематъ участие въ редактирането и попълване на юридическия Алманахъ, който обѣщава да съдѣржа между другите материали и слѣдующите съѣденія:

Описъ на всичките съдилища въ княжеството и въ кои градове и села какви сѫществуватъ; окрѣзитъ и околийгъ, които обематъ въ района; име и прѣзиме на персонала въ тѣхъ; часоветъ прѣзъ които сѫ открити съдилищата; кратко извлѣчение отъ тѣхните правилници; списъкъ на адвокатите тѣхните помощници, на прошенописците; на епархиалните и намѣстническите духовни съдилища; годишни статистики за разводите; списъкъ на мюфтийските съдилища на затворите и пр. пр. Ний до колкото сме слѣдили извѣстната журналистика по юридическите въпроси, такива често сме чели писани съ единъ легкъ, разбранъ язикъ статии на Г-на Петрова, за това още отъ сега съмъ да се надѣваме, че неговия трудъ, като първъ по родътъ си, ще бѫде интересенъ за всѣкиго.

Не можемъ безъ да забѣлѣжимъ и това че за да бѫде пъленъ и точенъ такъвъ имено единъ Алманахъ, какъто обѣщава да бѫде „Юридическия“ отъ Г. Петровъ, то за всичко това изисква се съдѣржанието на тия годишни статистики за разводите, покани, да му спомогнатъ въ редактирането. Въ добавъкъ на това добре ще стори Г. Петровъ, ако посвѣти единъ особенъ отдѣлъ въ „Алманахъ“ които да съдѣржа всичките мѣния относите по юриспруденцията изказаны въ съвременна та наша журналистика.

У ТЪХА.

Наврѣдъ неволи ме окрѣжаватъ —
За менъ съѣтътъ е гнуснавъ смѣтъ;

Наврѣдъ лѣжа, измама и подлостъ

Катисполинъ тѣ днесъ царуватъ...

Наврѣдъ о, вий, тѣжни мисли
Не давате на менъ покой;

Мятежа въ душа ми не утихва,

Осѣянъ, тамъ, далечъ, о далечъ!....

Философъ ще ти каже:

— „Дай усмивка на всичко това,
Което тѣй тѣ растревожва,

Зашото живѣшъ съ смрадъта,

Която дава тѣзи тѣга“....

Прости съмѣтенъ — о, този врагъ
Развратенъ до гнѣсота

Безцеремонно би казалъ:

„Лудъ си ти сатана....“

Но, ахъ, подлостъ е това!

Менъ ме радва друго въ съѣтъ:

Далечъ, тамъ, далечъ

Край Черното море....

Ямболъ, 16-и Април 1894 г.

Колю

Плѣвенъ, Печатница на Бажджинъ и Рачевъ.